Iulian Iamandi

Exil

Iulian Iamandi s-a născut la 18 septembrie 1977 în Călăraşi. Lucrează în domeniul IT, este pasionat de istorie, SF şi Istorie Alternativă. Este membru al AtelierKult. A publicat în **Nautilus** şi **Gazeta SF**. A înfiinţat proiectul **Resboiu**, unde a şi apărut prima dată povestirea din acest număr.

Locuieşte în Bucureşti.

Agentul de pază al firmei nu îi dăduse voie să fumeze, interzicându-i chiar să mai deschidă gura. Trecuseră vreo treizeci de minute de aşteptare în secretariatul unde se auzeau numai tastele apăsate de secretara care nici măcar nu îi băgase în seamă de când intraseră în încăpere. Simţea cum pachetul de ţigări îl frige în dreptul buzunarului de la piept al cămăşii de blugi, în dreptul inimii. De plictiseală şi spre a uita pofta de a simţi fumul în plămâni, îşi plimbă privirea prin secretariat, sperând că timpul va trece mai uşor.

Spaţiul alocat aici era imens, de vreo şase ori mai mare decât biroul său, şi foarte relaxat în comparaţie cu aglomeraţia de calculatoare, dulapuri cu servere şi noduri de reţea între care lucra bucurându-se că nu suferea de claustrofobie. Încercă să analizeze decorul dinspre dreapta, ca gest reflex, dar renunţă. În acea parte agentul de paza masiv îl supraveghea postat strategic între el şi uşa prin care ar fi putut încerca să fugă înainte de a fi înfăţişat consiliului, comisiei de disciplină, preşedintelui executiv, sau unui grup de extratereştri — orice îl aştepta dincolo de uşa care dădea în biroul alăturat.

Întoarse capul în partea opusă şi o cercetă pe secretară. De pe degetele ce alergau pe tastatură lipseau bijuteriile cu care se ornau majoritatea femeilor. Lipsea până şi verigheta, avertizarea către cei interesaţi. Era liberă de obligaţii oficiale, probabil divorţată sau neimplicată vreodată într-o căsătorie.

Pe peretele din stânga biroului secretarei şi în faţa lui, se întindea o hartă de mari dimensiuni. Citi cu plăcere „Dobrogea”, numele ţării sale, scris cu litere roşii peste judeţele cu care fusese

infiintata — Constanta si Tulcea, dar si deasupra celor ce i se alăturaseră după referendumul de la finalul primului cincinal — Galati, Braila, Ialomita, Calarasi si Giurgiu.

*

Bărbaţi şi femei, cu toţii trecuţi de vârsta pensionării, îl priveau de câteva minute accentuându-i starea de disconfort. Nu îndrăzni să ridice privirea decât în momentul în care bărbatul din capul lungii mese de şedinţă i se adresă:

— Tot ce ai descoperit este adevărat, tinere. Şi, ca să îţi umplu lacunele, am să îţi spun — noi suntem grupul Malciuc. Ne-am luat numele după cel al localităţii tulcene unde a fost pus în practică proiectul Delta, la ordinul preşedintelui comunist al prezentului din care provenim. Cunoşti 'Cele 500 de milioane ale Begumei'? Proiectul a avut la bază această carte…

Amuzat, Pavel răspunse:

— Nu îmi vine să cred că un preşedinte comunist a citit Jules Verne!

Fără să ia în considerare zâmbetul ironic, cel ce părea a fi liderul celor prezenţi îi replică:

— El nu, însă mie mi-au plăcut cărţile respective. Numele meu este Coanda şi aveam influenţă asupra acelui preşedinte, care ar fi făcut orice sacrificii şi investiţii pentru a-şi duce ţara la nivelul celor mai avansate state. Mie mi s-a atribuit conducerea cercetătorilor pe care i-a găzduit Malciucul acela, echivalentul real al oraşului ştiinţei pe care şi l-a imaginat domnul scriitor Verne.

Acceptând bobârnacul, Pavel Racu îşi afişă din nou imaginea de cyberhoţ prins la furat, acum în aşteptarea verdictului.

— Schimbările politice nu ne-au priit însă, aşa că ne-am autoexilat şi acţionăm din această istorie paralelă, în al cărei prezent ne aflăm. Din nefericire, este singurul loc în care intervenţia a dat rezultate bune. Celelalte lumi au probleme, iar scopul nostru nobil — acela de a oferi o viaţă mai buna conaţionalilor paraleli, nu a fost atins datorita faptului că în alte locuri nu am fost atât de conservatori ca şi aici. Cele mai mari probleme le întâmpinăm într-o locaţie unde am intervenit pe vremea lui Cuza şi am legat capitala de mare pe la începutul secolului… De fapt, ai sa vezi ce schimbări s-au făcut. Tinere, am hotărât să te exilăm!

*

Pauza din viaţa lui Pavel Racu se terminase. Nu simţise rematerializarea, însă instinctul îi dicta să se întoarcă cu faţa înspre pupa cargoului.

Acum vedea în sens invers ceea ce văzuse pe când treceau prin portal. Cargoul se rematerializa aşa cum corpul său o făcuse, milimetru cu milimetru, până ce trecu în întregime prin portalul de aici.

Marinarul cu care vorbise înainte de trecere se apropie de el şi îi zise:

— Dacă vrei să ştii, elicea nici măcar nu s-a oprit!

— Cum dracu să nu se oprească? Este ilogic!

Din puţinele cunoştinţe pe care le avea în domeniu, Pavel se gândi la mecanismele care roteau arborele elicei, la motoare şi alimentarea lor cu combustibil. O pauză în alimentare ar fi dus la oprirea acestora, implicit la oprirea elicei care propulsa vaporul. Îi spuse marinarului consideraţiile sale, dar acesta îi zâmbi superior şi îi servi o analogie simplă:

— Da’ ce, ţie ţi-a stat inima şi ţi-a pornit-o cineva aici? Procesul dematerializării şi reversul, se întâmplă dincolo de ceea ce înseamnă timp. Mai precis, ca şi cum timpul ar fi stat pe loc! Vezi? Este numai logica ta, formată numai din ceea ce cunoşteai până acum…

Zâmbetul acela deranjant reveni pe faţa marinarului, aşa că Pavel se îndepărtă de el. Zări semnul ce marca locul pentru fumat şi se îndreptă către grupul de fumători cu aceeaşi destinaţie ca şi a lui. De la câţiva metri le auzi discuţiile aprinse cu subiecte amestecate ceea ce îl făcu să realizeze că a dat peste mercenari, aventurierii recrutaţi pentru rezultatele lor în simulatoarele ce refăceau războaiele trecute. Petrecu alături de ei timpul în care străbătură apele teritoriale până la câteva mile distanţă de portul Constanţa, amuzându-se la glumele lor. Chiar în momentul în care îşi aprindea o noua ţigară, alarma răsună la bordul cargoului şi marinarii începură să alerge în toate direcţiile.

— Ce se întâmplă? întrebară cu toţii, până ce unul din marinari le răspunse:

— Alarmă aeriană! Sau în simulatoare nu aţi auzit până acum sunetul ăsta?

În ambele borduri marinarii dădeau la o parte părţi mobile ale suprastructurii, scoţând la iveala mitraliere antiaeriene cu mai multe ţevi. Dinspre port începură să tragă bateriile antiaeriene grele murdărind cerul cu exploziile proiectilelor lor. La distanţă de barajul artileriei apărură siluetele unor avioane de bombardament. Din fericire ţinta lor era portul şi nu navele din convoi.

— Ale cui sunt avioanele? întrebă unul din mercenari.

De la cea mai apropiată mitralieră, unul din soldaţi răspunse:

— Ruşi, cu siguranţă! Dacă ar fi fost bulgari, ar fi trebuit sa vină din partea opusă…

Şocat, Pavel se întoarse către servanţii mitralierei spre a-i întreba dacă au cumva chef de glume, dar ochii săi se opriră pe una din containerele de pe punte, unde la destinatar scria în româneşte „Polonia”. Deduse ceva ce îl surprinse şi mai mult. Întrebă repede:

— Hei, în ce an suntem aici?